

duben 2023

MEZIGENERAČNÍ SPOLUPRÁCE

PROTIPÓLY DŘÍVĚJŠÍ A SOUČASNÉ GENERACE

Když jsme ještě ani nebyli na světě, možná nebylo tolik věcí a lidé celkově neměli tolik možností jako my teď, ale z mého pohledu si nemyslím, že by se měli o tolik hůř.

Měli jednu věc, kterou jim můžeme závidět: svobodu od mediálního světa. Dnes nás zahlcují sociální sítě, hry, nejnovější technologie či mobily, které prakticky každý člověk nedá z ruky pryč.

Tehdy byli šťastní, když trávili čas se svými přáteli, což my jsme samozřejmě také. Ale využíváme tu možnost stoprocentně? Opravdu se dokážeme stejně bavit jako v minulosti? Dnes se málokdy díváme kamarádům z očí do očí, ale většinou zíráme do displeje.

Když to shrnu, nemyslím si, že jsou v jedné generaci lidé šťastnější než v jiné. Každá má něco do sebe.

Marina Ostřanská, 9. A

První školní den je v každé generaci událostí. Rozdíl je asi v tom, že v rodinách bývalo více dětí a bylo méně škol, takže děti docházely i z větších vzdáleností. Ať už kdysi nebo dnes, děti se do první třídy většinou těší.

„(...)dostala jsem nové šaty, to bylo pro mě něco.“ V dnešní době není taková vzácnost, když si někdo pořídí nové šaty, ale kdysi, když nebyl výběr zboží, ani dostatek peněz, tak většina maminek i babiček uměla šaty ušít nebo uplést.

Sociální kontakt byl tehdy bližší, jelikož se děti scházely venku, hrály hry, vymýšlely různé aktivity a k tomu jim stačilo občerstvení podané od maminky nebo od sousedů. Zaběhly si pro rohlík za třicet haléřů, nebo jim byly dány lahve a za vrácené peníze si mohly koupit Eskymo. Dnes je kontakt nejčastěji přes sociální sítě.

Myslím si, že tehdy si lidé byli blíže a uměli si víc pomáhat. Co zůstává v podstatě stejné, je, že se musíme učit celý život, ať jsme mladí nebo staří.

Sofie Hurtová, 7. B

KDYBY NEBYLO VZPOMÍNEK, ČLOVĚK BY NEVĚŘIL, ŽE BYL NĚKDY ŠŤASTEN

Božena Němcová

**Máte pocit, že dnešní děti se mají lépe,
než když jste byli dětmi vy?**

Materiálně ano. Ale nejsem si úplně jistá, jestli přehršel materiálních dostatků trochu nevytlačuje mezilidské vztahy. My jsme neměli hromady věcí, byli jsme šťastní. Scházeli jsme se na klepáči, hráli „bumbrlíka“, trávili jsme čas spolu.

Nevolalo se, ale přímo se zazvonilo na zvonek, nebo se zakřičelo pod oknem.

Jedna maminka nám dala vodu se šťávou, jiná maminka buchtu, my jsme byli venku, běhali s balónem, hráli vybíjenou. Mohli jsme se na sebe spolehnout.

➤➤➤➤

Všichni jsme stejní, ale i přesto se lišíme. Proč? Mně je patnáct, mé babičce sedmdesát pět. To je šedesát let rozdíl. I přesto nás tolik věcí spojuje.

Zatímco naše babičky a dědečkové se celý život řídili tradicemi svých předků a zkušenostmi ze svých životních etap, mladá generace má před sebou zcela nový svět plný vymožeností, žene se za moderními technologiemi.

Dnešní děti už nechodí hrát ven „vyvolávku“, tak jako to bývalo kdysi. Ony už ani neví, co tento pojem znamená. Místo toho „vyrůstají“ na tabletech a mobilech, okrádají se o pestré dětství. Na druhou stranu mají obrovskou výhodu. Stále nacházejí nové možnosti, obohacují se o zajímavé informace na internetu. Nic z toho starší generace neměla. Byli vděční za to, co měli, učili se tomu, čemu mohli. Věnovali se manuálnímu pracím a užívali si života. Tohle dnešní děti většinou neumí, ale neztrácejí se ve virtuálním světě a mnozí jsou schopni rozvíjet svůj potenciál.

Některé věci se stále nezměnily, zůstaly stejné: „Lidé si k sobě vždycky najdou cestu, i přes jakýkoliv věkový rozdíl.“

Veronika Večeřová, 9. A

Jaký máte názor na sociální sítě?

Já je znám velmi dobře, potřebovala jsem je k práci galeristky. Na virtuální univerzitě jsem se naučila pracovat s různými počítačovými programy.

Člověk se musí pořád učit, bez toho to prostě nejde.

Věnujete se sportovním aktivitám i v této době?

Chodím cvičit, hraji badminton na Rideře, jezdím na kole, věnuji se chůzi. Před operací jsem i lyžovala.

Pěstovala jsem turistiku, chodila jsem i s dětmi na turistické výlety. Ted' už jezdím méně. Snažím se, abych ještě někam vyrazila.

Moje babička se diví, jak je všechno drahé. Pamatujete si, kolik stál rohlík v době vašeho dětství?

Třicet haléřů. Kousek od nás byl obchod, kde jsme si koupili rohlíky.

A takové Eskymo stálo padesát haléřů. Jako dítě jsem chodila otci vracet láhve od piva a za ty peníze jsem si vždy koupila nanuk.

A já jsem to dělala přesně tak se sběrem.

Pamatujete si na svou nejkurióznější poznámku v žákovské knížce?

Dříve se spíše dostávalo rákoskou po ruce, nebo se sedělo v koutě.

Děvčata dostávala rákoskou málo, spíše chlapci. Anebo nás postavili za dveře.

Je něco z dětství, na co rádi vzpomínáte?

Já ráda vzpomínám na Dolní Dubňany, kde jsme trávili léto u babičky a dědečka. Chovali tam králíky, dokonce jsem dojila kozy. Dědina byla jedna rodina, dostávali jsme od nich, co se dalo. Teta šila všem šesti dětem oblečení. Jižní Morava byla naším druhým domovem, ale už není, jelikož už není za kým jezdit.

Já si často vzpomenu na učitelku ručních prací, která nám pomáhala s přešíváním šatů. Mí rodiče jí za ušité šaty dávali lístky na mléko a maso. V 9. třídě jsme měli paní učitelku, která nám radila ohledně dospívání, např. jak o sebe pečovat. Na to člověk rád vzpomíná.

Já si pamatuji, že jsme měli na 1. stupni stejnou paní učitelku. Ve 4. třídě jsme měli pronajatou chatu na jarní prázdniny. Celý týden jsme tam lyžovali. Tehdy bylo vše zdarma.

Máte životní motto?

Dobrý to bude. A být optimista.

Chovej se k lidem tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.

Važ si druhého. Veselá mysl nám zůstane.